

Amíg élek

*Szegődtem búséges versekhez,
— — — fogva tart ének és ima.
Fohászkodom az éghez, a csöndböz,
vigyázzanak a holtak csontjaira.*

*Apám is ott fénylik — — —
vérző gyöngy a földbe vajt éjben.
Üszkös rögök sajdulnak érte,
visszhangzik arca a fák gyökerében.*

*Akácok sírnak ártatlanul
a szülőföld besüppedt dombjainak.
Megdől és recsen a kereszt,
a nyírségi kövek — hullanak.*

*Hiába szédít engem Európához
cifra szolgasors — és elv.
Bennem törvény a bölcső:
— — — az édes anyanyelv.*

*Amíg élek, oda kötöz —
a balkányi heges tájhoz.
Tört ágakba kapaszkodom;
görbülök lassan az éjszakához.*

*Megöregszem a szörnyű gyász
kegyetlen súlya alatt.
Halálig tartó örökségnek
a gyilkosok arca is rám maradt.*

A magány súlya alatt

*Alkonyi csöndbe hamvad a tűz,
ki sem látszik a fény a résen.
Hunyorog a kő, a vers,
megnőnek az árnyékok egészen.*

*Virradj, éjszaka! Sötét
fémek közt oly egyedül vagyok.
A magány fekete súlya alatt
szétfeszítik szívem a csillagok.*

Szárszó

*Sínek fölött könyörög a fa –
tengődik arcodon az ég, az ág.
Felhők törekeny lombjait siratja
a keresztet cipelő árvaság.*

*Harangszó vérzik a szélben;
megalvadt, fekete csöndre nyílik a száj.
Néma koporsót, halottat játszol velem,
de a csillagok kegyetlen súlya alatt élni muszáj.*

Legszebb álmaink

*A nap fényes csontjai mélyen elásva,
ránk a csönd éles árnyéka néz.
Szétszórt tárgyainkban sűrű éjszaka,
a lázas lélegzetvételhez arcunk nehez.*

*Hiába fordítjuk sápadt homlokunkat
– – – fáradt tenyeriünk felé.
Ujjaink elporladnak az ég alatt,
és legszebb álmaink a csillagoké.*